

"Στο Κάουνας δε θα μπορούσες να υποστηρίξεις ότι είσαι φίλαθλος της Ζαλγκίρις και να μην υποκλίνεσαι στον Άρβιντας Σαμπόνις. Ένα φαινόμενο, ένας κολοσσός, ένας υπερήρωας. Δεν ήταν μόνο το μέγεθός του που τον έκανε μοναδικό, αλλά και η εξαιρετική τεχνική του ικανότητα που ερχόταν να προστεθεί σε αυτές τις διαστάσεις. Γι' αυτό ήταν αδύνατο να τον μιμηθεί ο οποιοσδήποτε. Το μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε ήταν να στεκόμαστε με την πλάτη στο καλάθι και να προσπαθούμε να πασάρουμε με τον τρόπο του Σαμπόνις. Πάσες που στηρίζονται αποκλειστικά και μόνο στη δική του οπτική γωνία, πάσες που μόνο αυτός ήξερε πως να τις κάνει. Η σκέψη της αντιγραφής του έστω, ήταν απλά μάταιη. Στη Ζαλγκίρις δυνητικά, υπήρχαν και παίκτες-είδωλα που μου ταίριαζαν, τουλάχιστον σε επίπεδο φυσικών προσόντων. Πιστέψτε με, θαύμαζα πραγματικά τον Βαλντεμάρας Χομίτσιους όπως και τον Ρίμας Κουρτινάιτις, αλλά υπήρχε ένα πρόβλημα. Ήταν απίθανοι σουτέρ.

Εγώ όμως, είχα καταλάβει από μικρό παιδί ότι η αληθινή μου αγάπη ήταν η πάσα. Γι' αυτό λάτρεψα τον Σαμπόνις. Για τον τρόπο που ζωγράφιζε με την μπάλα. Μπορούσα να κλείσω τα μάτια μου και να φανταστώ ότι είμαι τόσο καλός όσο εκείνος, να προσφέρω στους συμπαίκτες μου πάσες που θα τους έφερναν πρόσωπο με πρόσωπο με το καλάθι για να σκοράρουν. Αλλά δεν μπορούσα να ελπίζω ότι θα ψηλώσω και θα γίνω 2.20 εκατοστά. Κάποιο πρότυπό μου στην Ζαλγκίρις δεν υπήρχε. Η ομάδα μου όμως, έπαιξε εναντίον του παίκτη που θεωρώ πρότυπό μου.

Στα τελευταία, εκείνα, χρόνια της σοβιετικής ιθαγένειας, υπήρχε ένα αγόρι που είχε γίνει ο εφιάλτης της Ζαλγκίρις και της Εθνικής Ομάδας. Έπαιξε στην Τσιμπόνα Ζάγκρεμπ και στην Εθνική Γιουγκοσλαβίας. Το όνομά του δεν θα μπορούσα να το ξεχάσω ποτέ. Ουδείς από εμάς θα το ξεχάσει. Ονομαζόταν Ντράζεν Πέτροβιτς. Η Τσιμπόνα στην οποία αγωνιζόταν ήταν μεταξύ των πιο δύσκολων ομάδων για να νικήσεις στην Ευρώπη, όπως η Ρεάλ Μαδρίτης ή το Μιλάνο. Μισούσα τον Ντράζεν. Ήταν πάρα πολύ καλός. Δεν υπήρχε κάτι που θα μπορούσες να κάνεις για να τον σταματήσεις, γιατί δεν υπήρχε τίποτα που δεν μπορούσε να κάνει με την μπάλα. Τον μισούσα τόσο πολύ, που στην προπόνηση προσπαθούσα να τον μιμηθώ, γιατί ήθελα να γίνω τόσο καλός όσο εκείνος. Μπορούσα να δω και να ξαναδώ έναν αγώνα του δεκάδες φορές. Αμέτρητες ώρες. Ο πατέρας μου ήταν διευθυντής της ομάδας χάντμπολ του Κάουνας και ταξίδευε πολύ, ειδικά στη Γερμανία. Ήταν μια καλή ευκαιρία μάλιστα να μεταφέρει προϊόντα προς μεταπώληση εκεί, όπως η βότκα και το χαβιάρι, χρησιμοποιώντας γερμανικά μάρκα για να αγοράσει κάτι που δεν είχαμε εδώ. Τα γερμανικά μάρκα έπρεπε να τα ξοδέψεις. Πολλοί λίγοι τα δέχονταν στο Κάουνας, και πάντα στα κρυφά, πίσω από κλειστές πόρτες.

Μια φορά, σε ένα από τα ταξίδια του, επέστρεψε με ένα βίντεο στα χέρια και χάρη σε αυτό κατάφερα να αντιγράψω ένα All-Star Game του NBA. Νομίζω ότι αυτός είναι ο αγώνας που έχω δει τις περισσότερες φορές στη ζωή μου. Τζόρνταν, Ντρέξλερ, Μπερντ, Μάτζικ, Ρόμπινσον... Δίχως υπερβολή, στα επόμενα δύο χρόνια έβλεπα αυτό το ματς ξανά και ξανά χωρίς σταματημό. Το είδα περισσότερες από πενήντα φορές. Άρχισα επίσης να γράφω στο βίντεο τους αγώνες της Ζαλγκίρις και κατά συνέπεια του Ντράζεν Πέτροβιτς κάθε φορά που μου παρουσιαζόταν η ευκαιρία. Εξακολουθούσα να τον μισώ. Να είμαστε ξεκάθαροι. Ω Θεέ μου, πόσο τον μισούσα. Τον μισούσα γιατί αγαπούσα τη Ζαλγκίρις και εκείνος μας σκότωνε.

Κάθε φορά! Με αυτό το δώρο του πατέρα μου, το βίντεο, κατάλαβα τι ήταν αυτό που μου άρεσε. Ανακάλυψα την ύπαρξη της «no-look» πάσας του Μάτζικ Τζόνσον. Κατά τη γνώμη μου αυτός ήταν το NBA! Περισσότερο κι από τον Μάικλ Τζόρνταν.

Στο Μανχάιμ συνάντησα έναν Τούρκο ατζέντη, ο οποίος, όπως μου είπε, θα μπορούσε να μου προσφέρει πολλές οικονομικές δυνατότητες και ταυτόχρονα να με βοηθήσει να αποκτήσω εύκολα την τούρκικη υπηκοότητα. Ενδιαφέρθηκε για εμένα και για άλλους συμπαίκτες μου, όπως ο Γιουρκούνας και ο Μαρτσουλιόνις. Ήταν ένα πραγματικό γεγονός που έπρεπε να αντιμετωπίσουμε, αλλά μας έδειχνε πόσο γρήγορα θα εξελίσσονταν τα πράγματα. Από εκείνο το σημείο κι έπειτα, εμείς, χρειαζόταν μόνο να παίξουμε και αυτό ήταν άλλο ένα άλμα στο κενό. Δεν ξέραμε τίποτα για κανέναν, μπήκαμε στη μάχη, αλλά δεν βλέπαμε την ώρα να μάθουμε αν ήμασταν καλοί ή όχι.

Ο πρώτος αγώνας ήταν από αυτούς που δεν ξεχνάς ποτέ: Ελλάδα. Προκαλούσαν δέος. Δημήτρης Παπανικολάου, Ευθύμης Ρεντζιάς, Μιχάλης Κακιούζης... Ήταν τέρατα! Μεγάλοι, σωματώδεις, τριχωτοί και με γένια. Σε πολτοποιούσαν. Ο Παπανικολάου έδειχνε ότι μπορούσε κάθε φορά να σπάει το ταμπλό, ενώ εμείς δυσκολευόμασταν να αγγίξουμε το σίδηρο. Αν μας κοιτούσες καλά, μοιάζαμε με κακότυχους ανθρώπους. Και δεν είχαμε δει τίποτα ακόμα. Οι Έλληνες είχαν και οπαδούς! Περίπου τριακόσιοι άνθρωποι τους ακολουθούσαν και δημιουργούσαν ένα χάος. Τύμπανα, τρομπέτες, τα πάντα. Εμείς ήμασταν συνηθισμένοι να παίζουμε μπροστά σε περίπου δεκαπέντε άτομα, γονείς και κάποιους φίλους που έρχονταν στα παιχνίδια μας. Ούτε για την πρώτη ομάδα δεν υπήρχαν τέτοιοι οπαδοί. Μόνο άνθρωποι που αποτελούσαν μία μονόχορδη χορωδία, τραγουδώντας «Zal-Gi-Ris! Zal-Gi-Ris», προσέχοντας όμως πάντα για να μην... παραζεσταθούν. Αυτοί από πού ξετρύπωσαν; Αυτή η ατμόσφαιρα μας είχε τρομοκρατήσει. Κυριολεκτικά. Ο Ρεντζιάς φαινόταν έτοιμος για το NBA εκείνο το βράδυ.

Όλοι ήταν πιο μεγάλωσμοι από εμάς, όχι μόνο οι Έλληνες. Και κόντρα στην Τουρκία τα ίδια έγιναν. Επιπλέον, στον αγωνιστικό χώρο έκαναν κάτι που δεν είχαμε δει ποτέ. Πίεση σε όλο το γήπεδο. Δεν είχαμε ιδέα τι ήταν αυτό, η τακτική ήταν ένας κόσμος σε μεγάλο βαθμό άγνωστος για εμάς ακόμα. Μοιάζαμε με προκαθορισμένα θύματα, αλλά υπήρχε μια μικρή λεπτομέρεια. Ήμασταν καλοί. Πολύ καλοί. Ξέραμε να σουτάρουμε, να πασάρουμε, να ντρινπλάρουμε, αλλά από μπάσκετ δεν ξέραμε τίποτα. Όσα κάναμε ήταν με βάση το ένστικτο, ακόμα και να μαρκάρουμε δύο παίκτες τον ίδιο αντίπαλο. Δεν ξέραμε ότι υπήρχε η έννοια του «double team», αλλά τους εξαναγκάζαμε να κάνουν πολλά λάθη. Και στο μεταξύ συνεχίζαμε να βάζουμε τρίποντα. Παίζαμε αλά λιθουανικά. Πώς; Ποιος ξέρει; Τέλος πάντων, παίζαμε αλά λιθουανικά. Μετά την αρχική πίεση και τις πρώτες επαφές βρήκαμε καλό ρυθμό και αρχίζαμε να παίζουμε ήρεμα, πετυχαίνοντας πολλούς πόντους στον αιφνιδιασμό, διασκεδάζοντας και το σημαντικότερο, κερδίζοντας.

Μόνο οι Ηνωμένες Πολιτείες μας σταμάτησαν, στον τελικό, αλλά έπρεπε να ιδρώσουν. Μα το διανοείτε; Κάποια παιδαρέλια που ξετρύπωσαν από το πουθενά, εμφανίζονται ανάμεσα στους κορυφαίους παίκτες στον κόσμο στην ηλικία τους. Και προς στιγμήν έφεραν

το τουρνουά στα μέτρα τους. Την παραμονή των αγώνων, όποιος σκεφτόταν κάτι τέτοιο, θα είχε θεωρηθεί τρελός. Οι Αμερικανοί έμοιαζαν με επαγγελματίες. Όμορφες φόρμες, όμορφα παπούτσια, τα πάντα ήταν όμορφα. Πριν από το παιχνίδι ανταλλάξαμε κάποια δώρα. Εμείς τους δώσαμε στυλό, εκείνοι ένα μπλουζάκι που είχε πάνω του γραμμένα τρία γράμματα: ΗΠΑ. Πήγα στο σχολείο μόνο και μόνο για να δείξω τη φανέλα. Οποιαδήποτε κοπέλα θα έτρεχε κοντά μου στη στιγμή. Ήμουν σίγουρος! Ο καλύτερος Αμερικάνος ήταν κάποιος Τζόνι Μίλερ και ήταν εκείνος ο οποίος πέτυχε το τρίποντο που τους έδωσε προβάδισμα σχεδόν ένα δευτερόλεπτο πριν το φινάλε του αγώνα. Ο προπονητής τους, τότε, σκέφτηκε ότι πρέπει να εμποδίσει την επαναφορά της μπάλας ώστε να καταστήσει αδύνατον ή σχεδόν αδύνατον να πετύχουμε ένα καλάθι και να πάμε το ματς στην παράταση. Γι' αυτό κι έστειλε στον αγωνιστικό χώρο ένα νέο, ψηλό, αδύνατο με μακριά χέρια. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε παίξει, αλλά δεδομένων των συνθηκών και των σωματικών χαρακτηριστικών του ήταν το ιδανικό πρόσωπο για να κλείσει το οπτικό Σαρούνας Γιασικεβίτσιους.

Μόνο η νίκη δεν αρκεί 52 πεδίο σε οποιονδήποτε από εμάς είχε την ευθύνη για την επαναφορά της μπάλας. Το όνομά του ήταν Τιμ Ντάνκαν. Στο τέλος του τουρνουά ο Καζλάουσκας μας είπε: «Τώρα όλοι ξέρουν ποιοι είστε και το γνωρίζετε κι εσείς». Μολονότι ήταν ένας άνθρωπος σίγουρος και ασφαλής, είμαι βέβαιος ότι ακόμη και ο ίδιος δεν είχε ιδέα για το πόσο ισχυροί ήμασταν πριν πάμε στο Μανχάιμ. Ο Γιουρκούνας εξελέγη MVP του τουρνουά και ο προπονητής τού είπε: «Μα έχεις ιδέα ποιος κέρδισε αυτό το βραβείο πριν από εσένα;». Μόνο παίκτες-φαινόμενα. Ο Γιουρκούνας ήταν πια ένας από αυτούς. Σε έβγαζε έξω από την ρακέτα, γιατί είχε καλό σουτ, αλλά αν τον ακολουθούσες, σε κέρδιζε στη ντρίμπλα και έφτανε μέχρι το καλάθι. Δύο πόντοι. Σίγουροι! Χάρη στην Εθνική του Καζλάουσκας συνειδητοποίησα ότι το μπάσκετ θα μπορούσε πραγματικά να γίνει η ζωή μου.

Παίζοντας για τον κόουτς Σάγκαντιν έγινα πιο καλός και γι' αυτό είμαι σίγουρος. Μερικές φορές, ωστόσο, η εμμονή του στη λεπτομέρεια και την επιθυμία να μάθουμε περισσότερα πράγματα για τους αντιπάλους μας, οδηγούσε στην υπερβολή. Ο Σμάγκο, στην πραγματικότητα, ήταν ένας από εκείνους τους προπονητές που κατέγραφε κρυφά τις προπονήσεις των αντιπάλων πριν από τους αγώνες, αυτές που ήταν πιο ελαφριές πια, με πρόγραμμα που περιλάμβανε μόνο σουτ. Κι αυτό γιατί, έτσι κι αλλιώς οι περισσότεροι προπονητές είναι πολύ περίεργοι. Αυτό, λοιπόν, οδήγησε πολλούς από αυτούς, όταν παίζουν εκτός έδρας, να μην ανοίγουν τα χαρτιά τους την τελευταία στιγμή. Θυμάμαι την είσοδο του Παναθηναϊκού του Ομπράντοβιτς όταν ήρθε να κάνει προπόνηση στη Χάλα Τίβολι. Ήμασταν στο γήπεδο όταν είδα εκείνον, που αργότερα θα γινόταν για μένα απλά ο Ζέλικο, να υποδεικνύει τα σημεία όπου υπήρχαν οι κάμερες. Δεν ήταν απλά ενοχλητικό! Ήταν κάτι πολύ πολύ περισσότερο από αυτό.

Κι αυτή δεν ήταν η μοναδική ιστορία που αφορούσε στις "απαγορευμένες βιντεοκασέτες" της Λιουμπλιάνας, γιατί όπως φαίνεται κάτι παρόμοιο γνώριζε και η ΤΣΣΚΑ Μόσχας. Κατά τη διάρκεια της προπόνησής τους δοκίμαζαν συνεχώς ένα σύστημα το οποίο προέβλεπε την

έξοδο από τα σκριν και σουτ τριών πόντων του Βιτάλι Νόσοφ. Όλα καλά έως εδώ με εξαίρεση το γεγονός ότι ο Νόσοφ ήταν ένας ξύλινος σέντερ, με πολύ σκληρό χέρι που δυσκολευόταν να ευστοχήσει ακόμα και από τη γραμμή των βολών. Όταν τέλειωνε όλη αυτή η πλάκα, στο τέλος της προπόνησης οι παίκτες μαζεύονταν στο κέντρο του γηπέδου για το συνηθισμένο "ζντο" και στη συνέχεια χαιρετούσαν προς την κατεύθυνση της κάμερας σαν ηθοποιοί. Αληθινές ιδιοφυΐες. Εκείνος ο προπονητής με έπλαθε, με μετέτρεπε σε έναν παίκτη ευρωπαϊκού επιπέδου, αποβάλλοντας από πάνω μου το αμερικάνικο όραμα του μπάσκετ. Τον Σάγκαντιν δεν τον ενδιέφερε αν θα πετύχαινα πολλούς πόντους, αν και αυτό συνέβαινε και μάλιστα όχι και τόσο σπάνια. Έπρεπε, κυρίως, να βάζω στο παιχνίδι τους συμπαίκτες μου, με το σωστό τρόπο, να βλέπω πάντα την καλύτερη δυνατή λύση, να βρίσκω αυτόν που είναι σε καλύτερη θέση από εμένα για να σκοράρει.

Για παράδειγμα, έπρεπε πάντα να ψάχνω τον Ζντοβτς για το σουτ, όταν εκείνος κατάφερνε να μένει ελεύθερος. Ή να ακολουθήσω τις κινήσεις και το πώς έκοβε στους ανοικτούς χώρους ο πολύ δυνατός Μάρκο Μίλιτς, που ήταν ικανός να κάνει εξωπραγματικά πράγματα. Ενώ ο προπονητής με πίεζε, ο Ζντοβτς πάντα μου έλεγε: «Μείνε ήρεμος, ξέχασε τι σου λέει και παίξε όπως ξέρεις. Εγώ θα έχω τις ευκαιρίες μου στον αγώνα».

Θα έχετε ακούσει, ασφαλώς, για την Ολλανδία και τον Άγιαξ της δεκαετίας του '70 κι έναν άνθρωπο που ονομάζεται Χέντρικ Γιοχάνες Κρόιφ, επίσης γνωστό ως Γιόχαν Κρόιφ. Αυτός δεν είναι απλά ένας πρώην πρωταθλητής και ένας πρώην προπονητής. Αυτός "είναι" η Μπαρτσελόνα, ο θεματοφύλακας της φιλοσοφίας που υπήρξε η βάση για το απίστευτο ποδόσφαιρο που έπαιξε η Μπάρτσα, ειδικά στα χρόνια με τον Πεπ Γκουαρδιόλα στον πάγκο. Δεν ήταν τυχαίο το γεγονός ότι ο Πεπ ήταν ο άνθρωπος που δέσποζε στη μεσαία γραμμή της ομάδας του Κρόιφ. Το γεγονός ότι αποτελείς κομμάτι της Μπαρτσελόνα, σου επιτρέπει να κάνεις και πολλές σπουδαίες γνωριμίες. Οι συνομιλίες με ανθρώπους του επιπέδου του σε κάνουν να καταλαβαίνεις πως τα πιο δύσκολα πράγματα που θέλεις να πετύχεις, στην πραγματικότητα είναι και τα πιο εύκολα να συμβούν. Είναι εντυπωσιακή η απλότητα του λεξιλογίου του, επί παραδείγματι στην έκφραση που συμπυκνώνει την προέλευση της ποδοσφαιρικής φιλοσοφίας της Μπαρτσελόνα: «Το πιο σημαντικό πράγμα στο ποδόσφαιρο είναι η μπάλα, έτσι δεν είναι; Αν την έχεις εσύ στην κατοχή σου, δεν την έχουν οι άλλοι». Αυτό είναι. Οποιοσδήποτε αφελής θα μπορούσε να πει αυτά τα λόγια, αλλά λίγοι είναι σε θέση να τα μετατρέψουν σε τρόπο ζωής.

Ο Κρόιφ είναι ένας από αυτούς. Κατά τη διάρκεια ενός από τα γεύματά μας, μου έδωσε ένα προειδοποιητικό μήνυμα. Μόνο έτσι θα το μπορούσα να το χαρακτηρίσω, γιατί ήταν κάτι περισσότερο από συμβουλή: «Δεν υπάρχει τίποτα που θα σε κάνει να διασκεδάσεις περισσότερο απ'το να είσαι παίκτης. Πίστεψέ με. Τι άλλο θα μπορούσε να είναι πιο διασκεδαστικό στη ζωή; Το να παίζεις, έτσι δεν είναι; Επομένως, πρέπει να επωφεληθείς από αυτό, μέχρι εκεί που μπορείς». Μετάφραση: «Σαρούνας, αυτό το πράγμα αργά ή γρήγορα θα τελειώσει. Απόλαυσέ το. Γι' αυτό προπονήσου, φρόντισε το σώμα σου και τη συγκέντρωσή σου. Αλλιώς θα τελειώσει πολύ νωρίτερα από ό,τι νομίζεις». Και αυτό ειπώθηκε από έναν άνθρωπο ο οποίος αυτοαποκαλείται ως «ένας από τους πιο

ανυπόμονους ανθρώπους στον κόσμο»

Ήμασταν συμπαγείς, θα κάναμε ό,τι μας ζητούσε ο Πέσιτς, ακόμη κι αν αισθανόμασταν - ειλικρινά - ότι αυτή η τακτική ήταν πραγματικά υπερβολική. Δεν τα παράτησα ποτέ. Από την πρώτη μέχρι την τελευταία ημέρα της σεζόν, προπονούμασταν αμέτρητες ώρες και ταυτόχρονα περνούσαμε πολλές ακόμη στην αίθουσα με το βίντεο, όπου κάθε μέρα κάναμε συναντήσεις μιλώντας για την τακτική και την τεχνική.

Χωρίς να τις έχω μετρήσει, από μνήμης θα έλεγα ότι είχαμε επτά - οκτώ ημέρες ελεύθερες όλη τη σεζόν, αν και η δική του άποψη για το "ρεπό" ήταν απλά να μας στέλνει στην αίθουσα με τα βάρη και στη συνέχεια στο spa. Ο Πέσιτς ήταν απότομος στους τρόπους, αλλά δεν μας ένοιαζε τίποτα. Θέλαμε να κερδίσουμε και θα αντέχαμε οποιαδήποτε επίπληξη, οποιαδήποτε τιμωρία ή προσβολή του. Μερικές φορές ήταν αστείο. Μια φορά, στη διάρκεια μιας εβδομάδας προπονήσεων στην Ανδόρα μάς είπε: «Εντάξει, ξέρω ότι είστε κουρασμένοι. Αύριο θα κάνουμε μόνο ένα τρεξιματάκι και μετά θα ξεκουραστείτε». Λοιπόν, το "τρεξιματάκι" ήταν το τεστ Κούπερ, δηλαδή τρέξιμο για 12 λεπτά στη μέγιστη δύναμη! Είναι ένα από τα δυσκολότερα πράγματα που μπορείς να κάνεις. Όλοι σιγοψιθυρίζαμε: «Εγώ δεν τρέχω, θα κάνω λίγο τζόκινγκ και ποιος νοιάζεται;». Σκεφτόμασταν επίσης το σώμα μας. Έτσι αρχίσαμε να τρέχουμε χαλαρά και ο Πέσιτς από την άλλη άκρη του γηπέδου φώναζε σαν τρελός. Η επικοινωνία μαζί του ήταν περίπλοκη. Μας σταμάτησε και μας ανάγκασε να κάνουμε το τεστ.

Μια άλλη φορά, στο Παλάου, κατά τη διάρκεια ενός από τους ατελείωτους γύρους που μας έβαζε να κάνουμε, παρατήρησα το ψεύτικο τοίχος που χρησιμοποιούσαν οι ποδοσφαιριστές για τις προπονήσεις τους. Ένα καλοφτιαγμένο τείχος με φιγούρες που είχαν ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Σκέφτηκα, «Άντε γαμήσου, αν με πιάσει, μ' έπιασε». Πήγα και στάθηκα εκεί, σαν τελευταίος παίκτης του τείχους, ενώ οι άλλοι έτρεχαν γύρω γύρω. Προφανώς είχαν λιώσει από τα γέλια. Πέσιτς: «Γελάτε ε; Είστε σε φόρμα; Αυξάνουμε το ρυθμό». Δεν με πήρε είδηση κι εν τω μεταξύ, όσο πιο κακός γινόταν ο κόουτς, τόσο περισσότερο γελούσαν οι άλλοι. Άλλες φορές τσαντιζόταν με τον βοηθό προπονητή, τον Μόντες, στις περιπτώσεις που δεν μπορούσε να κάνει το βίντεο να δουλέψει. «Αντε, Μόντες! Πολλή τεχνολογία!». Όσο για τη συνήθειά μου να πηγαίνω στο γήπεδο μόνος μου στις ελεύθερες ώρες, αυτή σταμάτησε λόγω ανωτέρας βίας. Με τον Πέσιτς δεν υπήρχε ελευθερία. Το άδαιο γήπεδο ήταν κάτι το αδιανόητο.